

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

- wskazania oczekiwanej ekonomicznej stopy zwrotu inwestycji publicznych niezwiązanych z obronnością mających istotne skutki budżetowe (art. 4 ust. 1 dossier Ferreiry);

8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji, Europejskiemu Bankowi Centralnemu, Europejskiemu Mechanizmowi Stabilności oraz Międzynarodowemu Funduszowi Walutowemu.

P7_TA(2013)0176

Roczne sprawozdanie Europejskiego Banku Centralnego za rok 2011

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie sprawozdania rocznego Europejskiego Banku Centralnego za rok 2011 (2012/2304(INI))

(2016/C 045/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie roczne Europejskiego Banku Centralnego za 2011 r.,
 - uwzględniając art. 284 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając art. 15 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie odpowiedzialności demokratycznej na trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie raportu rocznego EBC za rok 2010 ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 119 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0031/2013),
- A. mając na uwadze, że wzrost realnego PKB w strefie euro wyniósł w 2011 r. 1,5 %, co oznacza spowolnienie w porównaniu do 1,9 % w 2010 r.; mając na uwadze, że w tym samym czasie kilka państw członkowskich doświadczyło poważnego pogorszenia koniunktury gospodarczej;
- B. mając na uwadze, że bezrobocie w strefie euro wzrosło z 10 % pod koniec 2010 r. do 10,7 % pod koniec 2011 r.; mając na uwadze, że w tym samym czasie znacznie wzrosło bezrobocie osób młodych;
- C. mając na uwadze, że od 1999 r. w strefie euro stworzono około 14,4 miliona nowych miejsc pracy, podczas gdy w USA powstało około 10,7 miliona nowych miejsc pracy;
- D. mając na uwadze, że w 2011 r. EBC dwukrotnie podnosił stopy procentowe, w kwietniu i w lipcu (każdorazowo o 25 punktów bazowych), oraz dwukrotnie je zmniejszał pod koniec roku, w listopadzie i grudniu (ponownie każdorazowo o 25 punktów bazowych);
- E. mając na uwadze, że średnia stopa inflacji w strefie euro wyniosła w 2011 r. 2,7 %, co oznacza wzrost w porównaniu do 1,6 % w 2010 r., a wzrost agregatu M3 w 2011 r. wyniósł 1,5 %, co oznacza spadek wobec 1,7 % w 2010 r.;
- F. mając na uwadze, że skonsolidowane sprawozdanie finansowe Eurosystemu wykazało pod koniec 2011 r. 2 735 mld EUR, co oznacza wzrost o około 36 % w 2011 r.;
- G. mając na uwadze, że EBC uruchomił swoją pierwszą trzyletnią dłuższą operację refinansującą w dniu 21 grudnia 2011 r., w ramach której przeznaczono 489,2 mld EUR na kredyty o trzyletnim terminie zapadalności;
- H. mając na uwadze, że tempo wzrostu kredytów dla sektora prywatnego uległo znacznemu zmniejszeniu z 1,6 % w 2010 r. do 0,4 % w 2011 r., zaś tempo wzrostu pożyczek dla sektora prywatnego obniżyło się z 2,4 % w 2010 r. do 1,2 % w 2011 r.;

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 4.5.1998, s. 177.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0530.

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

- I. mając na uwadze, że zarówno w odniesieniu do agregatu M3 w szerokim ujęciu, jak i rocznej stopy wzrostu akcji kredytowej, rozszerzonej o sektor prywatny, w ostatnim kwartale 2011 r. odnotowano gwałtowne spowolnienie;
- J. mając na uwadze, że saldo obligacji zakupionych w ramach programu dotyczącego rynków papierów wartościowych wyniosło pod koniec 2011 r. 211,4 mld EUR;
- K. mając na uwadze, że aktywa nierynkowe stały się największą częścią składową aktywów ustanowionych jako zabezpieczenie Eurosystemu w 2011 r., stanowiąc 23 % wszystkich aktywów ustanowionych jako zabezpieczenie, podczas gdy nienotowane papiery wartościowe wraz z papierami wartościowymi zabezpieczonymi aktywami stanowią ponad 40 % wszystkich aktywów ustanowionych jako zabezpieczenie;
- L. mając na uwadze, że średni dług brutto sektora instytucji rządowych i samorządowych wzrósł z 85,6 % do 88 % PKB, a łączny deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych spadł z 6,2 % do 4,1 % PKB; mając na uwadze, że w niektórych państwach strefy euro nastąpił wzrost poziomów deficytu;
- M. mając na uwadze, że art. 282 TFUE stanowi, że głównym celem EBC jest utrzymywanie stabilności cen oraz że EBC powinien wspierać ogólne polityki gospodarcze Unii bez uszczerbku dla stabilności cen, a także mając na uwadze, że EBC powierzono specjalne zadania dotyczące Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ERRS);
- N. mając na uwadze, że środowisko niskiej inflacji może w największym stopniu przyczynić się do stworzenia przez politykę pieniężną warunków sprzyjających wzrostowi gospodarczemu, tworzeniu miejsc pracy, spójności społecznej i stabilności finansowej;
- O. mając na uwadze, że dłuższe operacje refinansujące dokonane przez EBC w grudniu 2011 r. i lutym 2012 r. oznaczały, że bankom europejskim przyznano ponad 1 bln EUR – odpowiednio 489 mld EUR i 529,5 mld EUR – w formie kredytów niskooprocentowanych o trzyletnim terminie zapadalności oraz na poziomie 1 % stopy procentowej;
- P. mając na uwadze, że zalecenia dotyczące przejrzystości głosowania i publikacji skróconych protokołów zawarte w poprzednich rezolucjach Parlamentu w sprawie sprawozdań rocznych EBC nie zostały jeszcze uwzględnione;
- Q. mając na uwadze, że stabilność cen ma zasadnicze znaczenie dla zapobiegania nadmiernej inflacji;
- R. mając na uwadze, że utrzymanie przepływu kredytów do MŚP jest szczególnie ważne, ponieważ MŚP zatrudniają 72 % siły roboczej strefy euro i tworzą (oraz likwidują) znacznie więcej miejsc pracy brutto niż duże przedsiębiorstwa;

Polityka pieniężna

1. z zadowoleniem przyjmuje proaktywną postawę EBC w 2011 i 2012 r. w związku ze znacznym nasileniem się zagrożeń dla stabilności strefy euro;
2. z zadowoleniem przyjmuje stanowisko zajmowane przez EBC w czasach kryzysu, odnoszące się zarówno do jego polityki pieniężnej, jak i działań mających na celu stabilizację rynków finansowych;
3. zauważa, że obawy przed inflacją w perspektywie średnioterminowej oraz podjęte w kwietniu i lipcu 2011 r. decyzje o podniesieniu najważniejszych stóp procentowych EBC mogły przyczynić się między innymi do podwyższenia wywołanych polityką premii z tytułu ryzyka, wypłacanych pośrednikom finansowym, i tym samym do spowolnienia wzrostu akcji kredytowej, co jeszcze bardziej osłabiło już i tak słabe ożywienie gospodarcze, które można było zaobserwować w pierwszym trymestrze 2011 r.; rozumie, że w okresie tym nastąpiło ożywienie działalności gospodarczej i miał miejsce wzrost poziomu cen, co sprawiło, że EBC obawiał się powrotu inflacji w perspektywie średnioterminowej;
4. z zadowoleniem przyjmuje późniejszą decyzję o cofnięciu tych decyzji pod koniec 2011 r., a także dalsze obniżki w 2012 r., jak również przyjęcie niestandardowych środków mających na celu przywrócenie mechanizmu przenoszenia polityki pieniężnej;
5. zauważa, że obserwowany w 2011 r. wzrost inflacji wynikał przede wszystkim ze wzrastających cen energii oraz – w znacznie mniejszym stopniu – cen żywności i innych towarów, a także innych czynników;
6. uznaje wysiłki podjęte przez EBC w celu wsparcia stabilizacji rynków, mianowicie za pośrednictwem programu dotyczącego rynków papierów wartościowych, trzyletnich dłuższych operacji refinansujących i bezpośrednich transakcji monetarnych, lecz zwraca uwagę, że strukturalne rozwiązanie kryzysu jest jeszcze niedostrzegalne;

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

7. zauważa, że program dotyczący rynków papierów wartościowych pomógł chwilowo złagodzić presję na koszty finansowania zewnętrznego tych państw członkowskich strefy euro, które doświadczają poważnych trudności w związku ze swoją stabilnością finansową lub którym grożą takie trudności; zwraca uwagę, że operacje absorbujące płynność prowadzone w celu zneutralizowania tych zakupów zmniejszyły poziom nadmiernych rezerw, co w pewnym stopniu przyczyniło się do osiągnięcia celu polegającego na odzyskaniu kontroli nad jednodniową stopą procentową w strefie euro;
8. uznaje, że chociaż dwie trzyletnie dłuższe operacje refinansujące okazały się skuteczne w uniknięciu kryzysu kredytowego, do rozstrzygnięcia nadal pozostają kwestie dotyczące zdolności sektora finansowego do zwrotu kredytów otrzymanych przez EBC; wskazuje, że wyniki – w sensie wzrostu akcji kredytowej – nie są satysfakcjonujące; zauważa, że podjęcie decyzji o uruchomieniu pierwszego trzyletniego programu dłuższych operacji refinansujących w dniu 21 grudnia 2011 r. zbiegło się z zakończeniem programu dotyczącego rynków papierów wartościowych; rozumie, że EBC na uważa żadnej ze swoich operacji za bezpośrednie finansowanie długu państwowego;
9. zwraca się do EBC o opublikowanie w swoim miesięcznym sprawozdaniu danych liczbowych dotyczących wielkości długu publicznego poszczególnych państw członkowskich, wniesionych przez instytucje finansowe jako zabezpieczenie;
10. zauważa przeniesienie ryzyka z borykających się z kryzysem banków i rządów na bilans EBC, który obecnie odpowiada ponad 30 % PKB strefy euro; podkreśla, że trzyletnie dłuższe operacje refinansujące nie oferują zasadniczego rozwiązania kryzysu;
11. wyraża zaniepokojenie wzrastającymi poziomami nadwyżki płynności obserwowanymi w trakcie 2011 r., a zwłaszcza w drugim kwartale, co wynika z braku zaufania między bankami i nieudzielania kredytów na rzecz gospodarki realnej, wynikających z niepewności wywołanej stagnacją gospodarczą i nadmiernym zadłużeniem sektora publicznego i prywatnego w niektórych państwach członkowskich; zwraca uwagę, że ta sytuacja, świadcząca o ryzyku sprzyjającym pułapce płynności, zmniejsza skuteczność działań w zakresie polityki pieniężnej;
12. zauważa, że linie swapowe z innymi bankami centralnymi, a także prowadzenie podstawowych operacji refinansujących i średnich i dłuższych operacji refinansujących z pełnym przydziałem według stałych stóp oraz korzystanie z kredytów i depozytów w banku centralnym na koniec dnia utrzymywało się w roku 2011 na bardzo wysokich poziomach, co wskazuje na poważne upośledzenie mechanizmu transmisji monetarnej oraz rynku kredytów międzybankowych w strefie euro;
13. jest zaniepokojony bardzo wysokimi poziomami linii awaryjnego wsparcia płynnościowego udzielonego przez krajowe banki centralne w 2011 r. na mocy zezwolenia EBC i żąda dalszych bądź uzupełniających informacji na temat dokładnego zakresu tego rodzaju linii, podstawowych operacji oraz związanych z nimi warunków;
14. zauważa, że dostępność kredytów dla przedsiębiorstw i gospodarstw domowych jest nadal znacznie niższa w porównaniu z okresem poprzedzającym kryzys, a wzrost dostępności kredytów zwolnił w 2011 r.; podkreśla, że fakt ten, wraz z tym, że depozyty w banku centralnym na koniec dnia wynosiły 315 754 mln EUR w dniu 28 września 2012 r., w pełni uzasadnia decyzję EBC o zmniejszeniu stóp stosowanych do kredytu banku centralnego na koniec dnia, podstawowych operacji refinansujących i depozytów w banku centralnym na koniec dnia;
15. odnotowuje środki podjęte przez EBC w sprawie obniżenia wymogów dotyczących zabezpieczenia oraz stanowisko w sprawie zabezpieczeń papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami, ponieważ są one ściśle powiązane z kredytami udzielanymi gospodarstwom domowym i MŚP;
16. nadal jest jednak zaniepokojony znaczącymi poziomami aktywów nierynkowych i papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami ustanowionych jako zabezpieczenie Eurosystemu w ramach jego operacji refinansujących; zwraca się do EBC o udzielenie informacji dotyczących tego, które banki centralne zaakceptowały takie papiery wartościowe, oraz o ujawnienie szczegółowych informacji o metodach wyceny wszystkich aktywów, wraz z aktywami o obniżonej jakości;
17. uważa, że co do przepisów dotyczących zabezpieczeń takie same standardy powinny obowiązywać dla obligacji państwowych i regionalnych obligacji skarbowych, wówczas gdy regiony mają uprawnienia legislacyjne i podatkowe, gdyż obydwa rodzaje obligacji wywierają istotny wpływ na prawidłową transmisję polityki pieniężnej EBC;
18. podkreśla, że instytucje, które skorzystały z nadzwyczajnego wsparcia płynności udzielanego przez bank centralny muszą przestrzegać pewnych warunków, wraz ze zobowiązaniem się instytucji korzystających z takiego wsparcia do zwiększenia kredytów poprzez ustanawianie celów kredytowych dla realnej gospodarki, szczególnie dla małych i średnich przedsiębiorstw i gospodarstw domowych, bez czego takie wysiłki okazałyby się nieskuteczne;

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

19. zwraca się do EBC, by zbadał – w ścisłej współpracy z rządami państw członkowskich, właściwymi krajowymi organami nadzoru i Komisją – wdrożenie ram takich jak program MERLIN opracowany przez Bank Anglii wspólnie z brytyjskim ministerstwem skarbu w odniesieniu do warunków działania związanych z dostępem do niekonwencjonalnych instrumentów banku centralnego, takich jak cele dotyczące kredytów udzielonych MŚP;
20. ostrzega, że przy braku takich warunków działania niestandardowe, na przykład trzyletnie dłuższe operacje refinansujące, mogą nie przynieść oczekiwanych rezultatów, zwiększając zmienność i sprzyjając powstawaniu baniek spekulacyjnych na rynkach finansowych, lub alternatywnie do ułatwiania procesu delewarowania bez istotnych odpowiedników dotyczących rozdziału kredytu; dlatego wzywa EBC do starannego przeanalizowania pożądaných i niepożądanych skutków tych i innych środków;
21. Uważa, że ponieważ mechanizm transmisji monetarnej nie funkcjonuje właściwie EBC powinien znaleźć sposoby bardziej bezpośredniego oferowania swych usług MŚP; zwraca uwagę, że obecnie podobne MŚP z całej strefy euro nie posiadają podobnego dostępu do pożyczek, pomimo że mają podobne perspektywy i ponoszą podobne ryzyko gospodarcze; zwraca się do EBC, by wprowadził politykę bezpośredniego wykupu wysokiej jakości zabezpieczonych pożyczek MŚP, szczególnie od niektórych państw członkowskich, w których mechanizm transmisji monetarnej nie działa; podkreśla, że polityka ta powinna być ograniczona w czasie i dotyczyć ograniczonych kwot, powinna być w pełni sterylizowana i nie powodować zagrożeń bilansu ECB;
22. podkreśla, że takie warunki powinny być bezpośrednio powiązane z korzyściami gospodarczymi odniesionymi przez banki dzięki niekonwencjonalnym środkom polityki pieniężnej i programom ratunkowym, prowadząc do tego, by nowe dochody uzyskane w wyniku tych działań politycznych skutkowały większą liczbą lokat kredytowych;
23. przypomina, że polityka pieniężna ponosi częściowo odpowiedzialność za powstanie baniek aktywów, zważywszy na niemożliwy do utrzymania wzrost akcji kredytowej w latach poprzedzających kryzys, nawet przy zapewnieniu stabilności cen; podkreśla znaczenie ewolucji cen aktywów i dynamiki kredytów jako wskaźników monitorowania stabilności finansowej;
24. przypomina swoje stanowisko w sprawie procesu negocjowania czwartej dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych, zakładające nałożenie dodatkowych warunków na instytucje, które skorzystały z udzielanej przez EBC pomocy na utrzymanie płynności finansowej;
25. uważa, że system rozliczeniowy TARGET2 odgrywa zasadniczą rolę w zabezpieczeniu integralności systemu finansowego strefy euro; zauważa jednak, że istotne zakłócenia równowagi w funkcjonowaniu systemu TARGET2 ujawniają niepokojące rozdrobnienie rynków finansowych w obrębie strefy euro oraz odpływ kapitału występujący w państwach członkowskich, które doświadczają poważnych trudności w związku ze swoją stabilnością finansową lub którym grożą takie trudności;
26. gratuluje EBC i Eurosystemowi zwiększenia przejrzystości systemu TARGET2 w sprawozdaniu rocznym za rok 2011; zwraca się do EBC i Eurosystemu o publikowanie miesięcznych statystyk dotyczących jego rozwoju;
27. uważa, że system TARGET2 ma zasadnicze znaczenie dla prawidłowego funkcjonowania euro;
28. podkreśla, że strefa euro może wyciągnąć interesujące wnioski z badania funkcjonowania równowagi systemów płatności w innych federalnych uniach monetarnych takich jak Stany Zjednoczone;
29. zwraca się do EBC i Komisji o rozważenie tego, czy art. 129 ust. 3 i art. 129 ust. 4 TFUE mogą zapewnić odpowiednią podstawę prawną dla zwiększenia ogólnej przejrzystości i szczegółowości skonsolidowanego bilansu Eurosystemu;

Kryzys gospodarczy a EBC

30. wzywa EBC do upublicznienia decyzji prawnej dotyczącej programu bezpośrednich transakcji monetarnych w celu umożliwienia przeprowadzenia bardziej gruntownej analizy jej szczegółów i skutków;
31. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie EBC do zagwarantowania statusu równorzędności posiadanych aktywów w ramach jakiegokolwiek przyszłego programu bezpośrednich transakcji monetarnych, a także kładziony przez EBC nacisk na neutralizację wszystkich zakupów bezpośrednich transakcji monetarnych, by zmniejszyć nadmierne rezerwy; jednocześnie uznaje wyzwania związane z tego rodzaju środkami neutralizacji, a także podkreśla potrzebę ścisłego monitorowania i oceny wyników; uważa, że program bezpośrednich transakcji monetarnych może zaspokoić potrzeby tych państw, które niedługo przestaną korzystać z dofinansowania i zaczynają wznawiać dług;

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

32. zaznacza, że trwający kryzys jest powodem do niepokoju, ponieważ zagraża istotnym wysiłkom podejmowanym przez państwa członkowskie na rzecz konsolidacji budżetowej oraz realizacji strategii reagowania na kryzys; zauważa, że obecne poważne pogorszenie koniunktury gospodarczej w kilku państwach członkowskich strefy euro przynosi niekorzystne skutki gospodarcze i budżetowe, na przykład wpływa na dochody podatkowe i wydatki socjalne w tych krajach, powoduje dalsze zaostrzanie się ich problemów związanych z długiem publicznym;
33. zwraca uwagę, że obligacje skarbowe i instytucje finansowe wykazują ciągłe słabości, a pętlę negatywnego oddziaływania pomiędzy obligacjami skarbowymi i bankami można przerwać jedynie poprzez konsolidację fiskalną i kapitalizację sektora bankowego i środowisku wzrostu gospodarczego;
34. uważa, że przyczyną braku równowagi w budżetach państwowych w niektórych państwach strefy euro jest trwająca recesja gospodarcza, powodująca wzrost bezrobocia i spadek dochodów podatkowych; potwierdza zatem, że polityka mająca na celu pobudzenie wzrostu i tworzenie miejsc pracy musi być kluczowym priorytetem Unii;
35. zachęca prezesa EBC Mária Draghiego do wznowienia tradycji zapoczątkowanej przez jego poprzednika Jeana-Claude'a Tricheta, który na posiedzeniach Eurogrupy stale podnosił kwestię zakłóceń równowagi makroekonomicznej, a zwłaszcza różnic między wzrostem wydajności a wzrostem wynagrodzeń, które doprowadziły do wyraźnej rozbieżności w poziomach konkurencyjności między państwami członkowskimi;
36. uważa, że działania EBC należy oceniać w świetle toczącej się obecnie dyskusji nad przyszłością unii gospodarczej i walutowej; zauważa, że wezwał do zwiększenia zdolności budżetowej unii gospodarczej i walutowej w ramach budżetu UE i w oparciu o konkretne zasoby własne (w tym podatek od transakcji finansowych), tak by wspierać wzrost i spójność społeczną, przeciwdziałać zakłóceniom równowagi, rozbieżnościom strukturalnym i nadzwyczajnym sytuacjom finansowym związanym bezpośrednio z unią walutową, bez podważania jego tradycyjnych funkcji mających na celu finansowanie wspólnych strategii politycznych; uważa, że taka zdolność budżetowa znacząco poprawiłaby kombinację polityki w unii gospodarczej i walutowej;
37. zauważa niechęć EBC do współuczestnictwa w procesie restrukturyzacji długu, w tym w odniesieniu do obligacji zakupionych przez na rynku wtórnym poniżej ceny nominalnej, zauważa niechęć EBC do udzielenia informacji w tej sprawie, szczególnie co do ceny, po jakiej zakupił obligacje Grecji; rozumie, że EBC uznał, iż taki udział stanowiłby finansowanie sektora rządowego;
38. przypomina, że EBC zasygnalizował swoją gotowość do współpracy z krajowymi bankami centralnymi i rządami państw członkowskich przy ustanawianiu mechanizmu mającego na celu przeznaczenie na działania mające na celu zmniejszenie długu wszelkich zysków osiągniętych z operacji prowadzonych w ramach programu dotyczącego rynków papierów wartościowych na papierach wartościowych greckiego długu publicznego trzymany w celach monetarnych; wzywa wyżej wspomniane strony do dołożenia starań w celu ustanowienia takiego mechanizmu;
39. zauważa, że sytuacja gospodarcza w niektórych gospodarkach powoduje znaczne przepływy kapitału, które zaostrzają problemy tych gospodarek w dziedzinie finansowania i które są niezgodne z zasadą zrównoważonego rozwoju w krótkim okresie, a jeszcze bardziej – w długim; podkreśla, że ta nierównowaga wywołała ogromny zniekształcający skutek, co doprowadziło do kosztownych, negatywnych skutków zewnętrznych, i jest ona problemem dla całej strefy euro, zagrażającym stabilności jej gospodarek; tą nierównowagą można zająć się jedynie pod warunkiem, że wdrożone zostanie całościowe i daleko idące rozwiązanie kryzysu w strefie euro, bazujące na podejściu łączącym solidarność i odpowiedzialność;
40. zwraca się o zbadanie możliwości wprowadzenia demokratycznej odpowiedzialności trojki, w której uczestniczą przedstawiciele EBC, wobec Parlamentu Europejskiego; zdecydowanie utrzymuje, że wysłuchania publiczne na ten temat organizowane obecnie w Parlamencie to zbyt mało, aby zapewnić odpowiedzialność demokratyczną;
41. zachęca EBC do przedstawienia w ramach dialogu monetarnego i w następnym sprawozdaniu rocznym oceny ex post dotyczącej jego udziału w programach dostosowawczych i wpływu na nie, potencjalnych konfliktów interesów wynikających z takiego udziału, a także słuszności jego założeń i scenariuszy makroekonomicznych;

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

Unia bankowa

42. za pilne uznaje utworzenie unii bankowej, projektu możliwego wyłącznie dzięki spójnemu formułowaniu instrumentów, zadań i ogólnej rozliczalności demokratycznej;

43. uważa, że w celu pokonania strukturalnej niewydolności właściwej dla unii gospodarczej i walutowej oraz skutecznego ograniczenia pokusy nadużyć, proponowana unia bankowa powinna opierać się na wcześniejszej reformie sektora usług finansowych Unii, obejmującej utworzenie EUNB, EUNGiPW, EUNUiPPE i ERRS, a także czerpać z umocnionego zarządzania gospodarczego, w szczególności w strefie euro, oraz z nowych ram budżetowych, z europejskiego semestru, w celu zapewnienia większej odporności i konkurencyjności sektora bankowego Unii, większego zaufania do tego sektora, większych rezerw kapitałowych, aby zapobiec konieczności ponoszenia w przyszłości przez budżet publiczny państw członkowskich kosztów dofinansowania banków;

44. wzywa do jak najszybszego wprowadzenia jednolitego mechanizmu nadzorczego w celu zwiększenia wiarygodności systemu bankowego strefy euro. zwraca uwagę, że przyznanie EBC zadań nadzorczych nie wpływa stworzenie w toku procedury współdecyzji przyszłej, bardziej całościowej architektury, w pełni oddzieloną od polityki pieniężnej;

45. z zadowoleniem przyjmuje obecny bodziec do stworzenia jednolitego mechanizmu nadzorczego; zwraca uwagę, że poprawione wnioski dotyczące ożywienia sektora bankowego i jednolitego europejskiego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz systemu gwarancji depozytów są niezbędne w celu uzupełnienia obszernego zbioru instrumentów prawnych wymaganych na rzecz unii bankowej;

46. wzywa Komisję do przedstawienia wniosków dotyczących nowego europejskiego funduszu postępowania naprawczego oraz europejskiego systemu gwarancji depozytów, które byłyby uzupełnieniem funkcji nadzorczych EBC;

47. uważa, że niezwykle istotne jest ustanowienie skutecznych zabezpieczeń w celu sytuacji, w której polityka pieniężna EBC i jego uprawnienia nadzorcze odzwierciedlają sprzeczne programy; podkreśla, że każdemu możliwemu ograniczeniu uprawnień EBC do prowadzenia polityki pieniężnej oraz każdemu ograniczeniu jego uprawnień nadzorczych wynikającemu z nakazów polityki pieniężnej należy zapobiec poprzez ustanowienie odpowiedniego mechanizmu identyfikacji i rozstrzygania potencjalnych konfliktów;

48. podkreśla trudności stojące przed projektem unii bankowej, wynikające z utrzymującego się kryzysu gospodarczego, wywołującego proces renacjonalizacji swojej działalności przez banki; uważa, że mogłoby to osłabić ducha i skuteczność jednolitego rynku;

49. zauważa, że debata dotycząca utworzenia unii bankowej służącej zwiększeniu stabilności i odporności systemu finansowego jest blisko powiązana z potrzebą opracowania i wdrożenia odrębności i instytucjonalnego rozdziału w sektorze bankowym oraz zainspirowana, na przykład, zaleceniami przedłożonymi przez OECD i w raportach Vickersa i Liikanena, a także z potrzebą pełnego uregulowania równoległego systemu bankowego;

50. jest zdania, że wszystkie państwa członkowskie biorące udział w jednolitym mechanizmie nadzorczym powinny być zaangażowane na równych prawach i mając równe obowiązki;

51. uważa, że przy nominowaniu członków rady nadzorczej EBC konieczne jest zasięgnięcie jego opinii;

52. uznaje znaczenie opracowanego przez EUNB jednolitego zbioru przepisów dla utrzymania spójności jednolitego rynku;

Kwestie instytucjonalne

53. ubolewa z powodu braku przejrzystości metody pracy oraz braku odpowiedzialności i kontroli demokratycznej trojki; uważa, że każdy tego rodzaju organ, już istniejący lub przyszły, w którego działalność zaangażowany jest EBC lub Komisja, powinien odpowiadać zarówno przed Parlamentem Europejskim, jak i parlamentami narodowymi na ich odpowiednim szczeblu;

54. podkreśla znaczenie zwiększenia skuteczności regularnego dialogu monetarnego między EBC a Parlamentem, z tego względu przede wszystkim, że posłowie do PE nie otrzymują dostatecznych informacji zwrotnych na temat wyników oraz realizacji ich propozycji i pomysłów przedkładanych w trakcie dialogu; zwraca się do EBC o publikowanie na stronie internetowej jego odpowiedzi na pytania pisemne skierowane do niego przez posłów do PE; zwraca się do EBC o szczegółowe odniesienie się do sprawozdań rocznych Parlamentu Europejskiego w sprawie EBC w swoich kolejnych sprawozdaniach rocznych;

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

55. wzywa EBC do publikowania skróconych protokołów posiedzeń Rady Prezesów, wraz z wypowiedziami uczestników i zapisem głosowań, oraz do poprawy dostępu do dokumentów i procedur politycznych EBC;
56. rozumie, że w większości przypadków decyzje są podejmowane na zasadzie konsensusu;
57. podkreśla, że będzie w pełni odgrywał swoją rolę jako prawodawca we wszystkich kwestiach związanych z nadzorem bankowym; podkreśla potrzebę wzmocnienia demokratycznej rozliczalności EBC w świetle nowych obowiązków nałożonych na tę instytucję w odniesieniu do zadań nadzorczych oraz jej zaangażowania w programy trojki, a ogólniej – w świetle jej znaczącej roli, jaką w zarządzaniu kryzysem;
58. zwraca uwagę, że nie powinno się wykluczać przeglądu traktatu w związku z nowymi zadaniami EBC w dziedzinie nadzoru ostrożnościowego jako sposobu odzwierciedlenia kształtującego się charakteru unijnego środowiska instytucjonalnego, ostatnich zmian w zadaniach EBC, palących problemów związanych z odpowiedzialnością i nadzorem oraz wyzwań związanych z pogłębianiem się Unii;
59. apeluje do Rady Prezesów EBC o znaczne ulepszenie i upublicznienie swoich przepisów dotyczących konfliktów interesów oraz okresów wypowiedzenia umowy dla urzędników wyższego szczebla, a także o rejestrowanie posiedzeń z udziałem urzędników EBC wyższego szczebla i zainteresowanych stron;
60. wyraża głębokie zaniepokojenie nieobecnością kobiet w zarządzie EBC, tj. sytuacją, która jest sprzeczna z zapisanymi w Traktacie zasadami dotyczącymi równości kobiet i mężczyzn (art. 2, 3, 8 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej), przyczynia się do tego, że obywatele uważają, że EBC jest daleko od spraw ich dotyczących, a także stoi w sprzeczności z zaleceniami Komisji i Parlamentu dotyczącymi poprawy parytetu płci w gremiach decyzyjnych wysokiego szczebla w sektorze gospodarki;
61. nalega, by w sytuacji, gdyby EBC został w końcu jednolitym organem sprawującym nadzór nad bankami w strefie euro, nawet czasowo, Parlament powinien odgrywać jasną rolę w mianowaniu członków rady nadzorczej;
62. apeluje o wzmocnienie uprawnień Parlamentu Europejskiego w odniesieniu do możliwości postawienia w stan oskarżenia członka Rady Prezesów EBC za poważne wykroczenie;
- o
- o o
63. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Eurogrupie oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu.
-